

WAT DOEN WE MET FRED?

Eerder verscheen bij uitgeverij Mistral

Lot

Zusjes op leven en dood

Tineke Beishuizen

*Wat doen we
met Fred?*

Uitgeverij Mistral, Amsterdam 2013

Copyright © 2006 Tineke Beishuizen
Deze uitgave © 2013 Tineke Beishuizen en uitgeverij Mistral/
Dutch Media Uitgevers, Amsterdam
Omslagontwerp Mariska Cock
Omslagbeeld © Shutterstock/Andrii Muzyka
Auteursfoto © Geert Snoeijer
Typografie en zetwerk Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 499 5407 9

NUR 305

www.uitgeverijmistral.nl

www.tinekebeishuizen.nl

www.twitter.com/Mistral-boeken

www.facebook.com/uitgeverijmistral

Dit boek is ook leverbaar als e-book

ISBN 978 90 499 5408 6

Niets bestaat dat niet iets anders aanraakt.

Jeroen Brouwers, *Bezonken rood*

Hoofdstuk 1

‘Weet jij nog hoe oud ik ben?’

Vera drukte me tegen de muur van de monumentale hal. Ik was nauwelijks binnen.

Ze rook overweldigend naar wijn, haar ogen stonden een beetje wazig, over haar gezicht lag een roze gloed.

‘Jezus Veer, hoe moet ik dat nou weten.’

Ik wendde mijn hoofd een beetje af. Ik heb het niet zo op drankadem in mijn gezicht. Maar ze hield aan.

‘Natuurlijk weet je het, ik heb het toch zelf tegen je gezegd.’

‘Dan weet jij het toch ook.’

‘Toe nou, Tess. Je weet dat ik een rotgeheugen heb, denk nou even na. Straks gaan ze klinken op mijn verjaardag, en je zal zien dat Carolien over mijn leeftijd begint. Ze zit er altijd naar te vissen. En reken maar dat zij het onthouden heeft...!’

‘Zeg het dan gewoon, dan ben je er voortaan vanaf.’

Ik zag de wanhoop op haar gezicht. Mijn schoolvriendin van lang geleden. Woonde in haar eentje in een kast van een huis in Wassenaar en stond bijna te huilen omdat ze niet meer wist wat ze over haar leeftijd gelogen had. We waren overigens even oud, achtendertig om precies te zijn.

‘Zesendertig, was het niet zoiets?’

‘Wat heb ik nou aan “zoiets”. Ik moet het gewoon weten.’

Uit de serre klonk druk gepraat en gelach, rook dreef vanuit de openstaande kamerdeur met de tocht langs ons heen de voordeur uit.

‘Vera, kom je nog? We hebben iets voor je.’

Ik herkende de stem van Carolien.

‘Verdomme,’ siste Vera verhit. ‘Wat moet ik nou?’

‘Hebben ze al veel op?’

‘Wat heeft dát er nou mee te maken? Ik denk het wel, ze zijn hier al een uur. Waarom ben jij trouwens zo laat?’

‘Als ze net zoveel op hebben als jij onthoudt niemand wat je zegt. Maak er achtendertig van, voor alle zekerheid.’

‘Dan ben ik bijna veertig...’ Het afgrijzen in haar stem was oprecht.

‘Dat ben je toch ook. En mag ik nou alsjeblieft naar binnen?’

‘Dat ben ik niet.’ Veer kon pruilen als een schoolmeisje. Ze sjokte achter me aan de marmeren gang in.

De kapstok pulde uit van de jassen. Allemaal van Veer. De regenjassen van haar gasten lagen op de trap. Het rugzakje van Minka was omgevallen, ik stapte eroverheen, maar Vera zette haar voet erop. Er kraakte iets, alsof er een doos eieren in zat.

‘Shit!’

‘Haal dan tenminste je voet eraf!’

‘Wat moet ik nou zeggen?’ Weer die verschrikte kinderblik.

‘Niks. Hoe kan ze nou weten dat jij erop hebt gestaan?’

‘Over m’n leeftijd natuurlijk!’

Ik gaf geen antwoord en liep voor haar uit de kamer in.

Ze hadden, te oordelen naar de herrie die ze maakten, al heel wat van Vera’s chablis gedronken. Minka, Carolien en Noor. Alle drie vrouwen met genoeg tijd om overdag op verjaardagsbezoek te gaan. Wat Minka betrof met een zekere handicap. Ze kwam wel, maar moest op tijd weg om haar tweeling van school te halen. Ik heb haar wat keren zien fietsen, kinderzitje aan het stuur, kinderzitje op de bagagedrager. Haar gezicht knalrood van inspanning. En later als een hysterische kloek, met twee identieke jongetjes op dezelfde fietsjes die ze voor de wielen van meedogenloze automobilisten probeerde weg te houden.

Een auto zat er voor haar niet in. Als juriste bij een advocatenkantoor had ze meer dan Roel verdiend, die als touroperator de halve wereld af reisde, en het betekende een flinke dip in hun inkomsten toen ze stopte met werken. Ze zat er totaal niet mee. Ze had zo lang op die kinderen moeten wachten dat ze er niet over peinsde ze uit handen te geven.

We waren bevriend geraakt in de wachtkamer van onze gynaecoloog, tijdens een lange weg die voor mij dood liep.

De jaloezie die me verteerde terwijl ik haar groeiende buik zag, was allang verdwenen, maar ik had er nog steeds moeite mee dat zij had gekregen wat ik zo innig wenste, en dat maakte onze relatie wat ongemakkelijk.

Ik gaf haar de verplichte drie zoenen in de lucht en informeerde naar de jongetjes.

‘Prima,’ zei ze en keek van me weg.

Carolien zat naast haar. Parttime docent op een middelbare school, waar ze in de onderbouw vmbo Nederlands geeft. Volgens haar ben je beter af als je probeert hamsters door een brandende hoepel te laten springen.

Ze had haar knieën over elkaar geslagen, rok opgetrokken tot halverwege haar dijen. Ze had prachtige benen, en dat wist ze. Zolang het niet dertig graden onder nul was, zou je haar niet in een lange broek zien.

In een van haar zeldzame buien van openhartigheid had ze verteld dat Fred een benenman was. Borsten deden hem niks, maar van een goed stel benen kon hij spontaan een erectie krijgen. Die Fred toch! Groot gelijk dat Carolien haar beste item in de strijd wierp.

‘Wat ben je laat!’ zei ze, toen ik me naar haar overboog.

‘Ik moest nog iets mailen,’ mompelde ik.

Ik stapte over haar benen en belandde bij Noor, een bescheiden Dolce & Gabbana-jurkje en nauwelijks opge maakt. Ze maakte een gebaar naar de plaats naast zich, en hoewel ik liever naast Vera was gaan zitten, liet ik me gehoorzaam op de stoel zakken.

Noor is de meest succesvolle van ons allemaal, daar kan niemand omheen. Ze is getrouwd met een rijke man, die ze regelmatig op exotische zakenreizen vergezelt, en evengoed is hij vaak genoeg weg om haar de gelegenheid te geven er minnaars op na te houden.

Zelfs als je niets om auto’s geeft, moet je toegeven dat

haar Jag cabrio het mooiste is wat er op vier wielen rondrijdt, en haar garderobe is navenant.

Mijn aanwezigheid maakte het clubje compleet.

‘De schrijfster’ noemen ze mij soms pesterig, en afhankelijk van mijn stemming vleit of frustreert me dat.

Wat ik in feite ben is freelance medewerker van een reclamebureautje dat folders maakt voor onder meer supermarkten.

Ik droom er al jaren van een boek te schrijven dat alle verkooprecords breekt. Dan Brown maar dan goed geschreven. Donna Tart maar boeiender. Ludlum maar spannender. Nicci French maar niet zo soft. Ik ben ervan overtuigd dat de meeste bestsellerschrijvers onterecht succes hebben. Ik kan het beter, en dat zal ik op een dag bewijzen ook. Totdat het zover is breng ik met verve en gevoel aanbiedingen aan de man. Twee voor de prijs van één. Drie halen, twee betalen. Komt zien en verdien.

Ik heb afgeleerd humor in mijn teksten te verwerken nadat het vorige reclamebureau waarvoor ik werkte per ongeluk mijn melige slogan ‘Extra softe keukenrol voor de kamerbrede reet’ had geplaatst. Het kostte hun een opdrachtgever, en mij ook.

Het is bizar dat je je leven kunt vullen met steeds hetzelfde gesprek met steeds dezelfde mensen. Als zich af en toe de onwelkome gedachte opdrong dat ik mijn tijd behoorlijk aan het verklooiën was, stond er altijd wel een gevuld glas in de buurt of een schaal met hapjes die ik beter zou kunnen laten staan.

Op Veers verjaardag stonden er schalen vol dadels gevuld met roomkaas en noten op de lage perspex tafel, en olijven gevuld met teentjes knoflook en stukjes zongedroogde tomaat. Daarna zou er ongetwijfeld een lauwwarme quiche tevoorschijn getoverd worden, topkwaliteit, en gehaald bij de traiteur.

Er was een tijd waarin wij probeerden elkaar af te troeven met ingewikkelde, zelfgemaakte hapjes, maar niemand had er echt aardigheid in, en de een na de ander schakelde over op dure flauwekul van goeden huize.

Vera duwde me een glas witte wijn in de hand.

‘We hebben op je gewacht,’ zei Carolien iets te nadrukkelijk.

Achter haar rug trok Noor snel een gezicht, ik probeerde een glimlach te onderdrukken, wat niet goed lukte want ik zag aan Carolien dat ze het in de gaten had. Ze zag altijd alles.

Ze reikte naast haar stoel, en haalde een in glanzend goudpapier gewikkeld pakje tevoorschijn, met een grote strik erop.

Ze hief haar glas naar Veer. ‘Schat, laten we klinken op je verjaardag. Je hoeveelste eigenlijk...?’ Veer verschoot van kleur. ‘Ja, Veer,’ zei ik snel, ‘nog heel veel jaren.’

We klonken en dronken en aten, de kamer gonsde van onze steeds drukker pratende stemmen, onze wangen kregen nog meer blos. Niemand van ons had ook maar het flauwste vermoeden dat dit onze laatste verjaardagsbijeenkomst zou zijn.

Uren later arriveerde ik in mijn appartement, gelegen in een aanmerkelijk minder chique Haagse wijk.

Pé zat met zijn ellebogen op tafel en een glas bier eraanast de NRC te lezen.

Ik zoende hem in zijn nek. Zijn huid was een beetje vaal, er was een rij rimpeltjes in geëtst. Ik vroeg me af of hij zich daar wel eens met zeep waste. Trouwens, deed ik dat zelf eigenlijk wel? ‘Heb je de hond al uitgelaten?’ vroeg ik zonder veel hoop.

‘Natuurlijk niet,’ zei hij zonder van de krant op te kijken.

Hij had gelijk, overdag loop ik altijd met de hond, maar soms bof ik, als hij er niet meer tegen kan dat Woezel met een treurige ‘Hoe lang moet ik die plas nog ophouden’-kop bij de voordeur zit.

Ik liep naar de riem, Woezel sjokte gematigd enthousiast met me mee. Hij wist dat aangelijnd worden en de deur uitgaan bij mij twee totaal verschillende dingen zijn.

Ik was al bij de voordeur toen ik bedacht dat ik zelf ook moest plassen.

‘Zit en blijf,’ zei ik.

Hij gehoorzaamde, wat mij elke keer weer verbaast.

Toen ik bij hem terug was en de voordeur al open had, realiseerde ik me dat ik de huissleutel vergeten was.

‘Zit en blijf.’

Met de sleutel in mijn hand weerhield niets me meer om de deur uit te stappen.

We slenterden door het park. De regen maakte putjes in de vijver. Mijn regenjack was te warm voor een augustusdag.

De bonte verzameling wilde eenden op het gras keek nauwelijks op toen we dichterbij kwamen. Ik heb de enige hond in de wijde omgeving waar geen eend bang voor is. Ze bleven rustig op het gras zitten en maakten klokkende geluidjes diep in hun keel toen ze hem zagen aankomen. Ik denk dat ze de boodschap doorgaven dat die slome weer in aantocht was.

Zoals altijd raakte ik tijdens het ommetje vaag geïrriteerd.

Wat een poeha, al dat gesnuffel voor iets stoms als een plas. Plekjes werden onderzocht en afgekeurd. Als hij een struik waardig had bevonden, kon hij geen keuze maken tussen de ene of de andere achterpoot. Als ik een eend was zou ik hem ook uitlachen. Nu probeerde ik alleen hem met zachte dwang mee te trekken.

Natuurlijk was het niet handig om een hond te hebben. Zoiets hoort bij een gezin met kinderen, of in elk geval bij mensen met een regelmatig bestaan. Maar ik had hem in een eenzame periode uit een nest met onweerstaanbare balletjes bont gekozen, en gelijk had ik, want hij werd de constante in mijn bestaan, het enige levende wezen dat zich geen barst aantrok van mijn stemmingen en altijd blij was me te zien. Ik heb wat keren zitten huilen met mijn hoofd in zijn zachte vacht, een tafereel uit een boeketroman maar ondertussen niet minder troostend.

Ik voelde me vaag misselijk. Net iets te veel witte wijn gedronken, te veel laffe hapjes naar binnen gewerkt en te lang blijven hangen. Wat ik nodig had was een stevige maaltijd. Ik probeerde me te herinneren wie er vanavond

zou koken. Als ik het was, hadden we pech, totaal vergeten inkopen te doen. Volgens mij was de diepvries ook leeg.

Toen ik de voordeur opendeed, hoorde ik de telefoon. Daarna Pé's stem. Ik ging onmiddellijk op mijn tenen lopen.

Al een tijdje had ik het gevoel dat het weer mis was. Of raak, het hangt er maar vanaf vanuit welk standpunt je het bekijkt.

Hij legde steeds net iets te haastig neer als ik de kamer binnenkwam.

Statistisch gezien was het niet mogelijk dat er zo vaak mensen per ongeluk ons nummer draaiden. Maar mijn opzet om hem nu eindelijk eens op heterdaad te betrappen, mislukte omdat Woezel voor me uit draafde en met zijn kop de kamerdeur openduwde. Toen ik achter hem aan binnenkwam, zat Pé alweer over de krant gebogen.

‘Wie was dat aan de telefoon?’

‘Verkeerd verbonden,’ zei hij.

We hebben een problematische verhouding, en de keren dat we geprobeerd hebben er een punt achter te zetten, zijn niet te tellen. Maar om de een of andere reden kwam er telkens iets tussen als we afgesproken hadden elkaar nooit meer te zien.

Er was een week later een feest waar we allebei naartoe wilden. We hadden maanden eerder met veel moeite kaarten voor een toneelstuk bemachtigd. De vakantie was al geboekt.

We keken elkaar dreigend aan, zeiden dat het alleen maar uitstel van executie was, want dat de beslissing vastlag, en werden vervolgens weer min of meer verliefd op elkaar.

Door Pé heb ik de sensatie van pure razernij leren kennen.

Niemand was er ooit in geslaagd me zo volkomen buiten mezelf te brengen. Het was zijn volstrekte onverstoorbaarheid waar ik niet tegen kon. Je kon hem verrot schelden en hij reageerde nauwelijks. Behalve dan dat hij opstapte en een verdieping hoger in zijn werkkamer ging zitten, waar de wetenschappelijke boeken hoog opgesteld lagen. Hij schreef voor de weekendbijlage van een krant wekelijks stukjes over ontwikkelingen in de medische wereld. Soms las ik er een paar, om mijn belangstelling te tonen, maar ze waren zo saai dat ik er staande van in coma raakte.

Overigens keek hij ook zelden naar de reclamefolders die ik volschreef.

Het kwam niet in hem op me te stimuleren om nu eindelijk eens aan dat boek te beginnen en niet langer mijn grote talent te verdoen aan topteksten in wegwerpfolders.

Het was Pé's beurt, maar hij had geen boodschappen gedaan omdat hij dacht dat het de mijne was. Daarom haalde hij Chinees.

Mijn maag voelde opgezet door de kroepoek en de babi pangang toen ik achter mijn computer ging zitten.

Ik moest iets leuks bedenken voor een actie voor servicesgoed.

‘Wees niet dom, maar koop een kom.’

‘Snel aan de haal met een mooie schaal.’

Ik wiste de twee zinnen en staarde naar mijn computerscherm.

Klikte op iMusic en vervolgens op Juliette & the Licks, ‘You’re speaking my language baby’.

Het was niet zeker dat Pé weer aan de scharrel was.

Ik had nooit eerder een man ontmoet die zo weinig moeite deed voor een vrouw. Bij hem zat het gevaar in vrouwen die zich aanboden.

Ik verdacht hem ervan dat hij het onaardig vond er niet op in te gaan. Een wat ver doorgevoerde vorm van beleefdheid. Er zijn tenslotte gastvrouwen die zich al op hun hart getrap voelen als je een kaasblokje afwijst. En om zoiets onnozels wil je toch iemand niet kwetsen.

Maar het zette nooit door. Het waren incidenten waaraan elke vorm van romantiek ontbrak. Geen afspraakjes, etentjes, weekendjes. Blokjes kaas eet je gewoon op, zo simpel lag het kennelijk.

Het was sneu voor hem dat ik er altijd achter kwam. Zelfs toen we nog niet in één huis woonden. Op dit gebied school er een Sherlock Holmes in mij. Al was het niet bepaald moeilijk om ontdekkingen te doen. Brieven liet hij rondslingeren. Boodschappen op zijn antwoordapparaat wiste hij niet. En in zijn adresboekje hoefde ik alleen maar de laatst genoteerde namen te checken en het was bingo.

Met mij had het volgens hem nooit te maken als hij weer eens de fout in ging.

‘Ik ben emotioneel honderd procent trouw,’ was een van zijn favoriete uitspraken. En vreemd genoeg was ik daarvan overtuigd.

We waren korte tijd bij een relatietherapeute geweest, toen de ruzies werkelijk niet meer van de lucht waren.

Het was verrukkelijk nu eens tegen een derde uit te spreken wat ons allemaal dwarszat in onze relatie.

‘Waarom zet je er niet gewoon een punt achter, als het zo erg is?’ vroeg de therapeute aan Pé.

‘Nou ja, zó erg is het nou ook weer niet,’ zei hij.

‘Waarom zet je hem niet de deur uit, als het je zo hoog zit?’ vroeg ze aan mij.

‘Stel je voor dat hij gáát!’ riep ik.

Over het hoofd van onze therapeute keken we elkaar verrukt aan.

‘Wat verwachten jullie dan eigenlijk van een therapie?’ vroeg ze.

Daar hadden we geen idee van.

We namen hartelijk afscheid van haar en werden in de dichtstbijzijnde kroeg verschrikkelijk dronken.

Ik had nog precies tien dagen voordat ik mijn teksten moest inleveren.

‘Merk toch hoe lekker het wordt, eten op zo’n beeldschoon bord.’

Ik piekerde hoe ik er het woordje ‘genot’ in kon wurmen, ook al rijmde het niet helemaal op bord. De leukste

slogan die ik ooit ergens heb gelezen luidde: 'Schrijven een pretje met krijtjes van het Hertje.' Dat is zo dierbaar dat je er tranen van in je ogen krijgt.

Ik schakelde mijn computer uit en bleef nog een tijdje naar het zwarte scherm kijken.